

Ideer på marsj

i husmorlag og blant lærerskoleelever

«Vi må lære å samarbeide, og huske at mennesker er mer verdifulle enn ting»

HVA kan det føre til når vi svikter våre idealer for å oppnå en høyere levestandard? Hvilken styreform er det i mitt hjem? Diktatur? Anarki? Demokrati? Hvorfor er vi tilbøyelige til å bruke «hvit løgn»? Hva kreves av meg for at jeg skal være en god nabo? Er min kjærlighet til andre avhengig av om de har noe å gi meg? Kan høying av moralen hos den enkelte fremme demokratiet? Hvilke våpen har vi i idekampen? er det mulig å være passiv? Hvem kan gi oss den høyeste moralske inspirasjon? Hvilken betydning har den kristne arv og tradisjon for vårt land og for verden?

Spørsmålene ovenfor har vi hentet fra en studieplan som Norges Husmorforbund har utarbeidd over den engelske journalisten Peter Howards bok: «Ideas Have Legs».

«Ideer på marsj», som bokens norske tittel lyder, ble skrevet i London i de siste årene av krigen og kom ut i 1945. I England er den trykt i en rekke opplag. Den er kommet ut i USA., Frankrike, Tyskland, Nederland, Danmark, Finnland og Sverige. I mange hundre tusen eksemplarer. Også her i landet er den trykt i flere opplag.

Den journalisten fra Daily Express brukte tre år på å skrive denne boken, hvor han forteller om menneskenes dyrking av forskjellige slags «ismer», om sin egen og sin samtids historie, sett i sammenheng med ismene, de storpolitiske hendingsene, krigen.

Samtidig som boken gir et idehistorisk perspektiv, forteller den om hvordan Gud - i dag som på apostelens

dager — griper inn i et menneskeliv og snur det totalt om, gir en helt ny vurdering av verdiene. For Peter Howard kom forandringen da han oppdaget at Bibelen, på samme tid som den pekte på det evige liv, stakk ut av linjene for — og gav inspirasjonen til — det mest harmoniske liv som kan leves på denne jord — og ble villig til å ta konsekvensen av denne erkjennelsen.

Peter Howard er det moderne menneske som møter Gud, får se sin egen plass i Guds plan, og realiserer ordet om «å ta sitt kors opp» og følge ham i dag.

—Hvordan kom Husmorforbundet til å bruke denne boken som stoff til sine studiesirkler? Vi retter spørsmålet til en av initiativtakerne, fru Gudrun Tvinde, som er formann for St. Hanshaugen husmorlag.

— Personlig ble jeg grepet av at forfatteren er villig til å gi slipp på alt, overlate alt til Gud og ikke holde noe for seg selv. Og jeg syntes ideene burde marsjere ut til alle Norges mødre, sier fru Tvinde.

Endel av oss kom sammen i fjor høst. Senere ble andre interessert — blant annet formannen i Norges Husmorforbund, Alette Engelhart — og så ble det dannet en komite som utarbeidet studieplanen. Da vi var ferdige, var noen av husmødrene så ivrige at de med en gang ville starte en studiering for å trenge dypere inn i stoffet.

Studieplanen er kommet i stand under bønn til Gud, sier fru Tvinde. Vi har veid hvert ord, hver setning for å finne fram til det beste, det som kunne bli til størst hjelp, det vi mente var Guds vilje. Og vi håper at det må

bli til hjelp for mange.

Planen har vært meget etterspurt, og er i bruk i en rekke husmorlag i Oslo og utover landet. Arbeidet blir lagt an slik at en av deltakerne får som oppgave å skrive ned et innlegg over et bestemt avsnitt i boken, mens de andre på forhånd leser gjennom de samme kapitlene og noterer ned sine tanker. Etter foredraget diskuterer en de kapitlene det gjelder, og hver enkelt forteller hva hun har fått ut av dem.

De innlegg jeg har hørt i denne forbindelse har vært helt utmerket, sier fru Tvinde, og de har gitt mer enn nok stoff til ordskiftet.

Noe av det viktigste av det vi lærer er samarbeid. Vi må ville samarbeide. Vi har også fått se at vi husmødre er for bundet, vi drukner i hverdagens slit og strev. Vi må overgi til Gud våre bekymringer om hjemmet, om barna, om møblene. Overgi vår frykt. Og spesielt husmorstoltheten. Vi må lære at mennesker er mer verdifulle enn ting. Og så må vi bli klar over at tiden ikke er vår egen. Gud har en plan med oss også i husarbeidet.

Det er blitt åpent mellom oss i studiesirkelen, slik at vi til en viss grad har snakket ut om oss selv, og spør: Hva er rett. Ikke hvem har rett. —

Tanken bak denne planen, slutter fru Tvinde, er den at vi som kristne ikke kan holde vår tro og våre erfaringer for oss selv. Vi må forsøke å hjelpe andre. Mange mennesker har det vondt fordi de er fulle av frykt. Vi kan bli frigjort, men det finnes ingen frigjøring uten ved Guds ånd. Vi kan og arbeide på å forbedre oss selv og komme temmelig langt, men varmen, kjærligheten bak det alt sammen, kan bare Gud skape.

Peter Howards bok har også inspirert en gruppe av lærere til å lage en studieplan som blir brukt blant lærerskoleelever og andre. Ideene er på marsj.

Ann-